

Vianočný bozk

Kristína Ježovičová

VENUS
PRES

Kristína Ježovičová

Vianočný
bozk

Kristína Ježovičová: Vianočný bozk
Vydanie prvé
Copyright © 2024 Kristína Ježovičová

Vydalo vydavateľstvo VENUPRESS s. r. o.,
Budatínska 3230/16, 851 04 Bratislava,
www.venupress.sk v roku 2024 ako svoju 28. publikáciu

Jazyková a štylistická úprava: Silvia Palušková
Grafické spracovanie obálky: Natália Ševčíková
Grafika: Depositphotos
Sadzba a grafická úprava: VENUPRESS s. r. o.
Tlač a väzba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej alebo elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v tlačenej, elektronickej či inej podobe bez predošlého písomného súhlasu vydavateľstva VENUPRESS. Neoprávnené šírenie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-69085-16-9
ISBN pdf: 978-80-69085-17-6
ISBN epub: 978-80-69085-18-3
ISBN mobi: 978-80-69085-19-0

VENUPRESS
Bratislava 2024

Prajem si, aby každá Kata našla svoju Rinu
a naopak, preto túto knihu venujem všetkým
dobrým a milým priateľom, a nezabudnite,
*že najlepší spôsob, ako nájsť priateľa, je
byť sám priateľ (Ralph Waldo Emerson).*

PROLOG

Keď sme sa pred viac ako rokom spoznali, nevedeli sme, že k sebe patríme. Nechtiac nás spojili rovnaké mená. Problém dvoch Katarín v jednej triede som sa snažila vyriešiť prakticky. Navrhla som, že si meno spravodlivo rozdelíme. Ona bude začiatok a ja koniec, tak vznikli prezývky Kata a Rina. Nemyslíte si, že sme sa hneď v prvý deň stali priateľkami na život a na smrť a že sme rovnaké.

Práve naopak.

Sme rozdielne ako Santa Claus a Grinch, no obe neodmysliteľne patríme k Vianociam, a teda aj k sebe. Aby ste pochopili, zistenie, že sme nerozlučné, nám nedoklaplo hneď v septembri na začiatku prvého ročníka, keď som ju považovala za nudnú a tichú. Zvrat nastal približne v polovici októbra, keď ma Kata pozvala k sebe domov, aby sme spoločne spravili prácu do školy. Chcela som za každú cenu dostať jednotku, čo by mi zlepšilo nie celkom ideálny známkový štart v novej škole. S výberom referátového parťáka som stavila na istotu a ona súhlasila.

Nesúďte ma. Nebyť toho dňa, nestali by sa z nás besties.

Z autobusu som vystúpila o piatej večer a vybrala sa podľa inštrukcií na ulicu, ktorú mi poslala do správy. Tam som zabočila z hlavnej a pochopila, ako myslela, že ich dom nemožno prehliadnuť.

Z diaľky žiaril ako diskogul'a. Celý čas som s prižmúrenými očami šomrala, že ľudom z Vianoc totálne šibe. Samozrejme, že som použila slovo na „j“, ale podstata je rovnaká. Pri bráne sa potvrdilo moje neblahé tušenie. Ten gýčový domček ako zo snežnej gule bol mojím cieľom.

Stlačila som zvonček, myklo mnou, akoby som dostala elektrický šok. Z reproduktorov začala hrať pieseň *Santa Claus is coming to town*. Brána sa so bzukotom otvorila.

V predzáhradke ma vítalo niekoľko vianočných postavičiek. „Čo ti...“

Nadávkou som nestihla dopovedať, lebo vchodové dvere otvorila tá najkrajšia žena, akú som kedy videla. Niežeby som bola na ženy, no viem oceniť krásu, táto bola fakt najkrajšia!

Dlhé medovozlaté vlasy, každá kučera na správnom mieste, zelené oči s jemnými odtieňmi modrej, tvár ako anjel, úsmev ako z reklamy na pastu a telo ako po dennodennom buzerovaní fancy trénerom. Prosto topka! Až som celkom zabudla na svoje znechutenie z gýču, ktorému boli vystavené nielen moje oči, ale aj uši. Dokelu! Necítiť zvnútra medovníky?

„Ahoj, ty musíš byť Rina! Poď dnu.“

Ohúrená americkým prízvukom, no veľmi slušnou slovenčinou Katinej mamy, som mechanicky prikývla a bez slova vošla.

„Ja som Katina mama, Marylin.“ Nechala som sa srdečne objasť, ako taká trapka som pričuchla k jej vlasom, ktoré voňali ako zázvor s medom. Okej, teraz mala už len 9,99 bodov z 10.

Zvyčajne mi nechýba dar reči, no tieto výjavy a vnemy rôzneho druhu ma oň na chvíľu obrali. Rozpačito som si

vyzliekla bundu a zavesila ju na vešiak v tvare... och, nie, sobie rohy? Vážne?

„Katy má izbu na poschodí, už ťa čaká. Práve vyrába ten najkrajší vianočný veniec, tak ti nemohla ísť otvoriť. Donesiem vám potom medovníky a mlieko? Jasný, že áno!“ odpovedala si sama. „Kto nemiluje medovníky?“ položila mi rečnícku otázku.

Zdesene som vybehla na poschodie. Na schodisku ma ako taký had sprevádzala čečina pripevnená o mohutné zábradlie, svetlá, veeľa svetiel, a vôňa borovice. Prešpekulované! Skoro ma z toho drblo! Navyše som netušila, že má moja spolužiačka takýto luxusný dom. Akože ani my netrieme biedu, teda... kedysi sme netreli, no ani zďaleka sme neboli takíto zazobaní. Absolútne som netušila, že je polovičná Američanka.

Bez rozmyslu som vtrhla do prvej izby a takmer som padla na chalana, ktorý sa práve, súdiac podľa uteráka omotaného okolo bedier, dosprechoval. Nevošla som do izby, ale do kúpeľne. Očividne jediná miestnosť v dome, ktorá nestelesňovala Vianoce, ale sen každej baby. Vysoký modrooký blondiak s nadupanými tehličkami na opálenom bruchu, ktorý bol obalený do pary a vystupoval z nej, aby...

Cúvla som o dva kroky do chodby a narazila do niečoho, respektíve do niekoho.

„Rina?!“ počula som Katino prekvapené zvolanie.

Vtedy som sa otočila a ospravedlňujúco nadvihla plecia. „Myslela som si, že je to tvoja izba.“

Medzitým okolo nás prešlo stelesnenie dokonalosti bez jediného chĺpka na chrbte. Predtým než vošiel do jednej z miestností, pozrel sa na mňa ponad plece a žmurkol.

Kata ma vzápätí potiahla do svojej izby a poriadne

mnou zatriasla. „Sľúb mi, že si nikdy, nikdy, nikdy, nikdy, naozaj nikdy nezačneš s mojím bratom.“

Prekrížila som si prsty za chrbtom. „Jasné, upokoj sa, Kata, sľubujem.“ Vtedy som si tuším prvý raz uvedomila jej americkú teatrálnosť. Ale zasa... dokázala som pochopiť, prečo tak šalela. Ako som sa neskôr dozvedela, jej brat bol skutočný postrach dievčenských venčekov, slušne povedané, neslušne a v skratke kuník s rev uprostred. Myslíte si, že mi to zabránilo v tom, aby som sa doňho zabuchla? Ani náhodou.

Možno by ste si mohli myslieť, že som sa práve preto skamarátila s Katou. Spočiatku to možno tak aj bolo, no potom som ju spoznala a zamilovala sa do nej! Kamarátskym spôsobom. Na čo hneď nemyslíte!

Katy je ten najmilší, najpriateľskejší a najrozumnejší človek pod slnkom a v období Vianoc aj ten najšialenejší. Hovoríte, že prehánam? Dobre počujem vaše myšlienky? Ó, nie, mýlite sa. Asi ste fakt nevideli jej priestrannú izbu začiatkom októbra, ktorá je práve vtedy plná všakovakých ozdôb a dekorácií. Z garáže si vždy dovlečie aj fejkový krb, aby mal kadiaľ prísť Santa Claus.

Ešteže môže Grinch, teda ja, vojsť normálne dverami a zhejtovať všetko naokolo. Minulý rok som u nich doma pred Vianocami netrávila toľko času, mala som veľa práce s utápaním sa v sebaľúťosti a pozeraním obľúbeného vianočného filmu s Jimom Carreym. Neplánovala som ani tento... no Grinch mieni a Kata mení.

12. december

I. KAPITOLA

„Môžeš sa, prosím ťa, pozerať na mňa, a nie na mobil, keď sa s tebou rozprávam, Rina?“ karhá ma, akoby sme neboli rovesníčky.

Prevrátim oči, no nepozriem sa na ňu, lebo by som uvidela mega veľkého plyšového Santa Clausa, ktorý sedí hneď vedľa nej na posteli. Poslali jej ho bohatí starí rodičia z Ameriky a stavím sa, že preprava stála viac ako on sám.

„Prepáč, ale obávam sa, že to moje oči nezvládnú. To čudo vedľa teba je ešte desivejšie ako klaun z hororu *To*, a to je už čo povedať. Takže pokiaľ bude ten týpek v ordinárne červenom obleku sedieť vedľa teba, budem udržiavať očný kontakt len so svojim mobilom,“ odmlčím sa. „V tejto izbe aj tak nie som v bezpečí,“ zamrmlam.

„Ide o darček, nemôžem ho len tak vyhodiť z izby.“

„V pivnici by mu bolo lepšie a vyber ho iba vtedy, keď budeš facetimovať do Ameriky.“

Odfrkne si.

„Tak ho aspoň strč pod posteľ.“

„A kam by som asi tak dala klauna, ktorý sa tam ukrýva?“ zažartuje.

Zasmejem sa, pokrútim hlavou a keďže má môj mo-

bil evidentne uši, začnú mi na TikToku vyskakovať videá s vianočnou tematikou. Scrollujem ďalej, na jednom je dokonca klaun s vianočnou čiapkou. To snáď nie! Našťastie mi v tej chvíli príde upozornenie, že moja obľúbená beauty influencerka a múza v jednom pridala nové video.

„Katy! SympaTia pridala nové video!“ Nedočkavo naň kliknem, no vzápätí ho stopnem.

Počujem, ako rýchlo vyletí z postele a pribehne ku mne. „Úplne mimo zvyčajného harmonogramu? To ma podrž.“ Mrknem na jej vianočné ponožky, z jednej na mňa žmurká sobík a z druhej škriatok. Voči sobovi cítim ľútosť, takú otrockú prácu zvierat by mali zakázať, a čo sa týka škriatka, malým stvoreniam sa nedá dôverovať, či chcú alebo nie, majú komplex. Stačí si spomenúť na krpátých mužov v histórii. Nebudem ich menovať, aby som im nerobila reklamu.

Jemne ma potiahne za dlhý vrkoč, a tak som nútená pozrieť sa na ňu. Ešteže mám rada Katinu milú tvár, inak by som jej z uší strhla náušničky v tvare darčiekov. „Neblni a pod' si ľahnúť na posteľ. Je taký mäkučký, môžeme sa oňho pekne oprieť, každá z jednej strany, a ešte nám aj podrží mobil.“

„Uvedomuješ si, že máš problém, keď o ňom hovoríš, akoby bol skutočný? Navyše, keď o ňom TAKTO hovoríš, mám pocit, že je istým spôsobom... sexy?“

„Ale on skutočný je,“ zasmee sa. „A pre niekoho asi aj sexy, pokiaľ má rád starších pupkatých šedivcov v dráždivom červenom oblečku.“

„Blázon,“ odkašlem si.

Láskavo sa na mňa usmeje, akoby som bola šialená ja a nie ona. „Pozrime si konečne to video, som taká zvedavá.“

Myknem plec om. „Však si ho kukneme.“

„A kde mám akože sedieť, keď si mi obsadila stoličku?“ Znova sa ma snaží vmanévrovať na pohodlnú posteľ.

Ako vždy sa nenechám a poviem: „Mohla by si tu mať aj tú druhú, keby si ju z priestorových dôvodov nevymenila za vianočný stromček. Prisuň si ho a sadni si naň. Možno sa ti tá svietiacca hviezda zapichnutá v zadku bude pozdávať.“

„Rina, prestaň hovoriť nechutnosti!“

Uškrniem sa, lebo sa mi páči, ako sa tvári. Kata je do špiku kostí slušnáčka, ktorú raz niekto poriadne pokazí. Cítim to. Človeku, ktorému sa tento zložitý počin podarí, sa pokloním a slávnostne mu zablahoželám. „Červenáš sa, akoby si si to predstavovala.“

„Dost!“ vykrikuje a mierne ma štuchne. „Posuň sa.“

Nesúhlasne pokrútim hlavou, no suchnem sa doprava, aby si ku mne mohla prisadnúť. Hodím po nej kriošip – kriminálne ofenzívny šikmý pohľad. Mať v luftu polovicu zadku nie je práve najpríjemnejšie. „Môžem to pustiť?“

Bez slova ťukne na video.

„Čaute, ľudia! Dnes tu mám pre vás výzvu, ktorá vám zabezpečí inšpiratívny začiatok nového roku. Ide o tradíciu, ktorú poznali aj naše staré mamy. Nebudem sa však do toho púšťať sama.“

K SympaTii si prisadne potetovaná Kerka. Nemám pozreté všetky jej videá z tetovacieho štúdia, lebo ich pridáva fakt veľmi veľa, no tie, ktoré som videla, zbožňujem. „Ahojte,“ pozdraví sa.

„Pripravili sme si pre vás návrh ako starej tradícii dodať nový šmrnc,“ pokračuje SympaTia. „Ak to chcete robiť po starom, je to tiež super. Ja a Kerka sme sa však

dohodli, že na výzve popracujeme spolu. O čo ide? Key, povieš nám niečo o tom, čo chystáme?“

„Naťahujú nás ako marshmallow vo vianočnej čokoláde,“ zašomre Kata a ja iba prevrátim oči.

„Koncom decembra bude mesiac vo fáze nov, to znamená čas obnovy a nových začiatkov, čo nám dáva perfektnú príležitosť nielen na vytvorenie niekoľkých prianí, výziev, ale aj na ich splnenie,“ zaškerí sa Kerka.

„Pôjde o trinásť vianočných prianí, nazvime ich výzvami, ktoré chceme, aby sa nám splnili, alebo, lepšie povedané, o ich splnenie sa musíme pričiniť aj my sami,“ doplní ju SympaTia. V podstate povedala to isté.

„Vianočné výzvy?“ zašomrem znechutene a stopnem video. „Vyzeralo to tak sľubne!“ Chcem sa postaviť, no Kata ma zadrží stisnutím ramena. „Čo?“

„Veď počkaj, nechaj ich dohovoriť.“ Znova pustí video.

„Napíšete ich na papieriky – môže to byť jedno slovo, veta, popis, ako vám vyhovuje.“

„Zohnete, pokrčíte, podľa toho, ako sa vám to ľúbi, a dáte ich do nádoby alebo pohára,“ dodá Kerka.

SympaTia pokračuje: „Každý deň jeden lístok náhodne vytiahnete – spálite alebo vyhodíte. No zoznam si pokojne zapíšte aj do denníka, aby ste sa k nemu mohli vrátiť. My dve s Kerkou sme výzvu robili aj minulý rok a bola to sranda.“

„Ale pozor,“ uškrnie sa Kerka a žmurkne. „Ak sa zapojíte do našej výzvy, vyberieme jednu alebo jedného z vás, ktorá alebo ktorý získa super ceny!“

„Tetovanie od Kerky a najviac cool kozmetický balíček odo mňa.“

Čumím na video ako žaba z prachu. Srdce mi divoko tlčie, akoby celým mojím telom prechádzali elektric-

ké výboje. Mrknem po Kate, aj ona má rovnako otvorené ústa ako ja.

„Háček je v tom, že šancu vyhrať máte len vtedy, ak sa ten magický moment splnenia poslednej výzvy, ktorú si vytiahnete na Štedrý deň, odvážite postnúť v crazy videu s dôkazom. Dávame vám čas do šiesteho januára, bude to neskutočný zážitok! Vieme, že tradične ide o výzvy na celý ďalší rok, no my sme sa rozhodli trochu zmeniť pravidlá. A nielen v tomto,“ vysvetľuje Kerka a pozrie na SympaTiu, aby pokračovala.

SympaTia sa chvíľu záhadne usmieva, stupňuje nápätie. „Aby sme celú challenge okorenili, rozhodli sme sa, že si dané výzvy napíšeme vzájomne. Takže, ak máte kamošku alebo kamoša, ktorá, ktorý vás pozná lepšie ako vaše obľúbené boty, môže napísať výzvy za vás a vy za ňu alebo teda zaňho. Ale tak, aby ani jeden z vás netušil, čo sa ukrýva na papierikoch. Potom ich stačí len pekne páliť, kým na Štedrý deň nezostane posledný, trinásty! A ten budete plniť! Zoznamy si vymeníme po Vianociach, lebo sme jednoducho zvedavé, a vy môžete urobiť to isté. Takže, ľudia, nabrúste si ceruzky a pustite sa do spisovania svojich trinástich výziev. Keď budete zverejňovať videá na TikToku s plnením zostávajúcej výzvy, označte nás obe a použite hashtag #MagicMomentChallenge. Nech vieme, že ste sa zapojili! Sme mega zvedavé, kto z vás sa stane víťazom! Samozrejme, palce držíme všetkým, no vyhrať jedinečné ceny môže len jeden.“

„Šťastné a veselé!“ zašvelí Kerka, ktovie odkiaľ vytiahne rolničky a zaštrngá nimi.

Video sa končí. Prebehnú mnou nepríjemné zimomriavky.

„Tá výhra!“ vzdychnem si. „Ten kozmetický balík je

čistá krása. Chcela by som aj tetovanie, ale mama si ho nemôže dovoliť.“

„A moja by mi ho zasa nedovolila,“ doplní ma Kata.

„Navyše ide o vianoč...“ napodobňujem dávenie. „No hentie sviatočné výzvy, bože, to slovo mi ani nejde z úst, ale akokoľvek lákavá tá výhra je...“

„Nepreháňaš to trochu?“

Prikryjem si oči, ten svietnik v jej okne ma fakt oslepuje. „A nepreháňaš to tak trochu ty s tými dekoráciami? Veď vieš, že neznášam Vianoce.“

Cítim, ako mi ovíja ruku okolo pliec. „Viem, Rin, ale... nebolo by načas prestať ich hejtovať a zabudnúť naulé spomienky? A ak aj nie zabudnúť, tak sa aspoň pokúsiť o zbieranie nových, krajších. Nie je to super príležitosť?“

Opätujem jej objatie. Jasné, že má pravdu a aj viac rozumu ako ja. Jasné, že to s tým hejtovaním prehánam, ale je to oveľa ľahšie ako ukázať zraniteľnosť a skutočnéulé pocity, ktoré sa mi spájajú s Vianocami. V podstate som predtým Vianoce milovala, no... „Okej, okej, chápem. Chceš na mňa preniesť svoje vianočné nadšenie, srší to z každého, doslova každého, kúta tvojej izby, ale to nie je také jednoduché!“

„A čo keby sme sa aspoň skúsili zapojiť do tamtej výzvy od SympaTie?“ vyhrkne. „Veď o nič nejde, nie je vyslovene vianočná a aspoň bude sranda.“

Ruky dám dole z očí a zízam na ňu ako na príznak. Zvyčajne je doľ introvertná a extrovertná je iba pri určitých ľuďoch. Pri mne a svojej rodine. Rozhodne si ju neviem predstaviť, ako točí video so splnením výzvy, ktorú by som si pre ňu pripravila práve ja, keďže vo videu navrhovali, že si budú priania spisovať kamošky vzájomne. Musí jej veľmi záležať na tom, aby prinavrátila moju lás-

ku k Vianociam, alebo je masochistka? Naozaj si myslí, že by som ju pri výzvach šetrila? Ho, ho, ho, ani náhodou. Vážne som si práve pomyslela ho, ho, ho? Pán Červený čiapočko na posteli má na mňa asi nejaký podprahový vplyv.

„Haló?!“ pred očami mi zamáva Katina ruka. „Počula si, čo som povedala?“

„Akú odpoveď chceš počuť? Môžem sa tváriť, že som ťa nepočula, ak chceš.“

Vyskočí na nohy, postaví sa pred o mňa a zatrasie mi plecami. „No tak, Rin, bude to zábava. Vždy si chcela, aby sme spolu spravili niečo bláznivé a uletené, a teraz je perfektná príležitosť.“

„Nehovorím, že súhlasím... ale, aký máš plán?“

„Ja si niekde zapíšem priania, respektíve výzvy pre teba a ty pre mňa. Potom ich spíšeme na papieriky, strčíme do dóz, och, mám dve, ktoré tak krásne voňajú po crinkles,“ zasníva sa. „Vieš, do tých, čo majú na vekú tých milých snehuliačikov.“

Nadvihnem obočie. „Nehovorili vo videu náhodou, že si výzvy máme dať hoc aj do obyčajného pohára?“

Mávne rukou. „Detail. Inak sa budeme riadiť ich inštrukciami. Do Štedrého dňa spálime dvanásť lístkov a jeden zostane, zvyšok bude vec náhody a kreativity.“

„Ale potom sa dozviem, čo všetko si mi tam napísala? Asi prasknem od zvedavosti, navyše, čo ak mi tam napíšeš niečo čudné a nehorázne?“

„Ja som tu tá, ktorá by sa mala obávať,“ poznamená.

„Veď preto sa čudujem, že chceš do takého niečoho ísť.“

„Tak čo?“ Natrčí mi dlaň pred tvár. „Ideš do toho?“

Chvíľu ju naťahujem, tvárim sa odmietavo, no ruku

nakoniec prijmem. Zanietenie a ochota vyjsť z ulity je zrejme nákazlivá. V ďalšej chvíli mám už v rukách pero a zápisník. Zatiaľ čo ja zostanem sedieť na stoličke, Katy sa uvelebí na posteli pri Santovi a obe sa s horlivosťou pustíme do písania. Tvár mi zdobí prešibaný psychopatický úsmev, lebo ma práve zasiahlo viacero skvelých nápadov inšpirovaných istým obľúbeným filmom.

Vo chvíli, keď dopisujem poslednú výzvu, som so sebou nadmieru spokojná. Mrknem na Katy a vidím, že ona už úhladne prepisuje výzvy na papieriky. Otočím sa jej chrbtom a pustím sa do toho tiež.

Aby ste nemuseli čakať, zatiaľ si prečítajte 13 výziev od mojej maličkosti pre Katy. Na papieriky sa zmestila len skrátaná verzia.

1. *Dať si jazýčkovú s chalanom.*
2. *Obliecť si Grinchov oblek, šlohnúť susedom vianočnú dekoráciu z predzáhradky a ako bonus im zakývať do kamery.*
3. *Pripiecť linecké koláčiky a ako bruchouravec povedať grinchovským hlasom: Som vo vnútri celá pripečená.*
4. *Bozkávať sa s chalanom.*
5. *Sadnúť si na prdiaci vankúš, tak aby o jeho existencii nik nevedel, a zahlásiť: Čo je to za smrad? To je fantastické! – opäť grinchovským hlasom.*
6. *Chytiť nejakého chalana za zadok a povedať mu: Voniasť ako týždňový majonézový šalát, ktorý tvoja mama zabudla dať do chladničky. Páči sa mi to.*
7. *Prinútiť chalana, ktorý sa ti nepáči, aby ťa pozval na rande, a potom mu povedať túto hlášku z filmu*

Grinch: Aj keby som išť chcela, tak mám veľmi nabitý program: O 16:20 babrať sa v sebaľútsosti, o 16:30 pozerat' do priepasti, o 17:00 vyriešiť hladomor a nechať si to pre seba, o 17:30 gymnastika, o 18:30 sa pozývam na večeru, to predsa nemôžem odmietnuť, 19:00 zápasit' so seba pohrdaním. Som zadaná. Možno keby som posunula to pohrdanie na deviatu, stihla by som si ešte ľahnúť do postele, civiet' na strop a poddávat' sa šialenstvu. Ale čo si mám vziať na seba?

8. *Prísť do školy v kostýme, ktorý máš ukrytý celkom vzadu v skrini. Áno, vianočný kostým z filmu Mean girls! A! Zatancovať v strede chodby ten ich legendárny tanec. Čo sa tak pozeráš? Veď miluješ Vianoce.*
9. *Prečítať si knihu, kde je samý sex a nemá dej, plus napísať k nej hodnotenie, ktoré prednesieš vo videu.*
10. *Dať si jazýčkovú s chalanom.*
11. *Bozkávať sa s chalanom... ale pozor, pred bozkom, ktorý mu navrhneš, musíš povedať toto, znova z filmu Grinch: Neviem, či za to môže tá rozkošná iskra v tvojom oku alebo tá neústupnosť, ktorou sa predtým vyznačovalo aj moje menej chlpaté ja, ale presvedčil si ma.*
12. *Prísť k učiteľskému stolu a povedať: Dobre vám tak! Vám usmievavým, kandizovaným, spunčovaným otrokárom!*
13. *Dať si jazýčkovú s chalanom.*

Okej, uvedomujem si, že niektoré z nich sa opakujú, ale veľmi dobre viem, ako Kata túži po bozku s chalanom a bráni jej v tom ostýchavosť.

Inak, moji zlatí, tu máte voľnú stranu,
kam môžete napísať svoje prania, výzvy,
želania pre seba alebo svoju kamošku či kamoša.

13 VÝZIEV

A series of horizontal lines for writing, starting from the top of the page below the title and extending to the bottom edge. The lines are evenly spaced and cover the majority of the page's surface.

2. KAPITOLA

„Hotovo!“ Katy sa raduje, akoby zdolala najvyššiu horu.
„Už končíš aj ty?“

„Počkaj, hviezda jasná. Okeeej, posledné dopísané, pokrvať a hotovo.“ Okolo mňa leží spúšť pokrkvanej papierikov. Keď sa otočím, vidím ju, ako drží v ruke tie svoje, fakticky moje, úhľadne poskladané výzvy.

„Nemohla si mi to nejako krajšie... poskladať?“ sťažuje sa.

Vyskočím zo stoličky a pod nohami cítim, že som stúpila na niektoré skrkvance. „Ó nie, takto to má moju dušu, nuž a teraz aj odtlačky nôh, a tie pre mňa majú tvoju dušu. Len dúfam, že výzvy nebudú rovnako nudné, ako sú poskladané,“ utáhum si z nej.

„Povedala si mi práve, že som nudná?“

Doriti, v podstate som to povedala. Katy je najslušnejšie dievča, aké poznám. Páči sa mi taká, aká je, ale práve táto vlastnosť najviac stojí v ceste, aby sa otvorila svetu. Nehovorím, že každý by mal byť extrovertný, teatrálny a zatvrdený chaot ako ja, ale možno by sa jej zišiel kúsok zo mňa, rovnako ako by sa mne zišiel kúsok z nej. Nakoniec z toho možno vzíde niečo dobré.

„Mám ťa najradšej na celom svete,“ ospravedlňujúco sa usmejem, len aby som nemusela odpovedať. Vie, že ju mám rada takú, aká je, a ona mňa, čo je v podsta-

te zázrak. Rozhodnem sa urobiť ústupok, som ochotná mať v izbe snehuliaka. „Kde máš tie fajnové dózy? Mali by sme si tam tie papieriky dať,“ žmurknem.

V očiach sa jej zablyсне číre šťastie, že má na mňa priaznivý predvianočný vplyv. „To je také vianočarovné,“ zoširoka sa usmieva. Aj teraz v nej vidím polovičnú Američanku, celý jej luxusne biely chrup.

Trochu sa vydesím, že som to možno prehnala, keď som súhlasila s tematickou dózou. Dúfam, že mi na mobil nepošle svoj aktuálny Spotify playlist. Viete si predstaviť, aké piesne momentálne počúva? „Kroť svoje nadšenie, kráska.“

Schmatne ma za ruku a ťahá dolu na prízemie. Aby sa dostala k dózam, na pracovnú dosku kladie z kuchynskej linky všakovaké veci, keď už nemá miesto, používa svoju náruč.

Bolia ma ruky a nevidím nad okraj, keď zaznie prosté: „Čaute.“

Na chvíľu skameniem, vzápätí vykuknem spoza haldy vecí. Keď tam zbadám stáť Nicolasa, ako sa opiera o linku v roztrhaných rifliach a v čiernej mikine bez kapucne, vyschne mi v krku a v iných partiách sa deje pravý opak. Ó, panebože, je trápne, že naňho takto prudko reagujem, no on je jednoducho dokonalý. „Ahoj, Nicolas,“ snažím sa povedať čo najkrajším sexy hlasom, no objektívne musím uznať, že znel uškriekane. Očividne nie som ako ostatné dievčatá na svete, ktoré dokážu robiť viac vecí naraz. Napríklad slintať nad chalanom a držať pritom štós, ktorý moja kamarátka, nevnímajúc, čo sa okolo nej deje, navýšila o ďalšiu vec. Vďaka Bohu za Nicove pohotové reakcie. Priskočí ku mne a zachráni veci pred pádom tým, že časť z nich vezme a položí na neďaleký jedálenský stôl.

„Ďakujem,“ zaševelím ako nežný vtáčik, teda to bol môj úmysel, v skutočnosti už znova zniem ako vrana. Vezme mi z rúk aj ostatné škatule.

„Mám to!“ víťazoslávne zakričí Katy a podáva mi dve extrémne gýčové dózy. „Ty už si doma, Nicolas?“

„Čo vy dve stvárate?“ zaujíma sa a schuti sa zahryzne do jablka, ktoré schmatol z pekne naaranžovanej misky. Nechápem, ako je to možné, no nikdy som tu nevidela ani trochu zošúverené jablko či čo i len mierne sčernený banán. U nás doma som rada, keď nájdem vôbec nejaký.

„Okrem toho, že ma tvoja sestra chcela zasypať tými vecami?“ vylezie zo mňa.

„No, hej, okrem toho,“ rozkošne sa usmeje a popritom prežúva jablko. Nepoznám nikoho, kto by bol takýto sexy pri jedení.

„Nie si nejaký zvedavý? A neskúšaj tie svoje triky,“ odvrkne mu Kata a podá mi jednu z dóz. Niežeby mala so svojím starším bratom zlý vzťah, ale nepáči sa jej, ako sa správa k dievčatám, a je naňho alergická preventívne. Strieda ich ako ponožky, lebo je pekný, lebo je polovičný Američan, lebo... môže. Tých „lebo“ je priveľa a veľa z nich má niečo spoločné s jeho anatóniou a vôňou. Nevravím, že s jeho konaním súhlasím, ale podľa mňa si len nevšimol tú pravú a pritom ju má práve teraz rovno pod nosom! Môže byť taký slepý? Božemôj, nie, nehovorím o jeho sestre, ste pekne čudní. A vraj ľudia, ktorí čítajú, sú empatickí. Takže vcíťte sa do mňa a uvedomte si, že Nicolas má pod nosom mňa!

Mykne plecami. „Len konverzujem.“

Dózu jednou rukou objímam, tú druhú si dávam vbok a premýšľam, ako sformulovať zaujímavú odpoveď. Pohľad naňho spôsobuje slabé prekrvenie mozgu. „Ja a tvo-

ja sestra sa chystáme na nezabudnuteľné dobrodružstvo,“ vyhráknem.

Nadvihne obočie. „Ale čo! Má to dobrodružstvo nejakú súvislosť s tými dózami? Naplníte ich niečím zakázaným? Lístočkami od platonických frajerov? Alebo sa chystáte páliť mená neexistujúcich chalanov?“ Ako to hovorí, pozerá sa na svoju sestru. Zamračím sa. Dokelu, neznášam, keď sa jej vysmieva, ale zakaždým mu odpustím, lebo si následne prehrabne prstami vlasy, alebo napne svaly na rukách.

Čo to povedal? Hovoril v množnom čísle? Posmešky si teda robí aj zo mňa! Náhodou, ja som už skutočného frajera mala, no nebudem sa tým chváliť, nie som on. Navyše existuje možnosť, že po zástupe šľapiiek, ktoré uprednostňuje, dostane chuť na nejaké neviniatko, takže... mu nebudem podsúvať žiadne dohady.

Kata pretočí oči a vrhne na mňa vražedný pohľad. „Načo mu to hovoríš? Je to naša vec... Prekvapenie,“ zasomre a ošíva sa.

„Prekvapenie?“ začudujem sa, ale postupne mi doklapne, že pre ňu nie je celkom príjemné ísť s bubnom na zajace práve s výzvami odo mňa alebo celkovo s niečím takým. Nesúďte ma, som jedináčik, takže sa nie vždy viem vcítiť do ľudí, ktorí majú mrte pekných bratov. Áno, Nicolas nie je Katin jediný brat, ale o tom až neskôr.

„Áno, Rina! Práve sme sa chystali piecť medovníčky a ozdobovať ich vanilkovou polevou, aby sme ich mohli ukryť do týchto dvoch dóz. Malo to byť prekvapenie, dezert po večeri.“

Nicolas sa rozchechce, aj keď nevie, ako so mnou jeho sestra práve vypiekla. V živote by som sa na pečenie nedala a už vôbec nie na vypekanie vianočných koláčikov.

Také niečo patrí do mojej dávnej minulosti. „Ja si vaše prekvapenie nechám pre seba, pod podmienkou, že dostanem zopár medovníkov z prvej várky,“ žmurkne, tentoraz sa pozerá na mňa.

„Zabudni, Nico,“ odvrkne Katy a prejde k stolu, aby z neho mohla vziať časť vecí a uložiť ich naspäť.

„Samozrejme, že dostaneš,“ odžmurknem späť s malým oneskorením.

Priblíži sa ku mne, ihneď ma ovanie jeho neodolateľná vôňa, a povie: „Môžem?“

Preboha, veď je tu jeho sestra a práve naznačuje za jeho chrbtom dávenie. „Čo ako? Koláčiky, jasné, ale iné...“

„Chcel by som vyhodiť ohryzok do koša a skrinka je za tebou,“ povie pobavene.

„Jáááj, jasné.“ Uhnem mu, aby sa k nej dostal, vyhazuje zvyšok jablka a odchádza hore na poschodie.

Keď osamieme, moja kamoška sa rozhodne vyčistiť mi žalúdok. „Rina, prestaň s tým.“

Tvárim sa ako stelesnená nechápavosť. „S čím?“

„Prestaň flirtovať s mojím bratom. Že to robí on, je prirodzené. Stavím sa, že už v pôrodnici žmurkal na doktorky, sestričky, a nie som si celkom istá, či nie aj na mužské osadenstvo.“

„Neflirtovala som s ním, iba som bola milá.“

„Si až taká milá, že mu budeš teraz piecť medovníky,“ zaškerí sa.

„Tú blbosť si vymyslela ty.“

„Preto, aby si nevyzrádzala naše tajné veci. Stále sa mi potom vysmieva.“

„Ale nie, podľa mňa preháňaš,“ obraňujem ho.

Kata nado mnou prevráti oči. „Vyberaj med, maslo...“ menuje ingrediencie.

S povzdychom ju poslúchnem. Už pri miešaní cesta sa mi vynárajú spomienky, ktoré ma rozosmútia a hnevajú zároveň. „Ty plačeš, Rin?“ Kata sa s vervou pustila do prípravy polevy, a zdalo sa, že si ma nevšíma, no opak je pravdou.

Namiesto odpovede si do úst strčím kus cesta.

„Čo je? Mne môžeš povedať všetko.“

„Uvedomila som si, že posledné cesto pripravil otec niekoľko dní pred Vianocami, a dohodli sme sa, že medovníky budeme robiť spolu,“ poviem s plnými ústami. „To cesto skončilo v koši.“

„Mrzí ma to.“

Prehltne a naliehavo sa na ňu pozriem. „Toto cesto nesmie skončiť v koši.“

Prejde ku mne a láskavo sa na mňa usmeje. Ukáže na mňa s varechou, z ktorej steká biela masa. „Ó, ver mi, u nás nič nie je v bezpečí. Surové či upečené, všetko sa zje. Tvoj crush Nicolasko sa o tvoje koláče určite postará.“ Začervená sa, lebo si vzápätí uvedomila, že povedala dvojsmysel.

„Nemôžem za to, že na mňa pôsobí jeho kúzlo,“ zachichocem sa. „Neviem si predstaviť babu, na ktorú nepôsobí.“

Jej úsmev sa zmení na čudesný výraz. „Och, áno, minule som si pomyslela, je taký sexy, škoda, že som jeho sestra.“

„Ježiš, Kata, preto ti tak vadí, že s ním flirtujem? Žiarliš?“ spýtam sa naoko zhrozene.

„Bože, nie, bola som ironická. Spamätaj sa. Vôbec si o svojom bratovi nemyslím, že je sexy. Navyše, videla som ho v takých situáciách, ktoré by odradili aj teba. Na záchode napríklad.“

„To si neviem predstaviť, stavím sa, že jeho prdy voňajú ako Hugo Boss.“

Chvíľu na mňa zíza a v tej ďalšej vybuchneme do smiechu. Ona vždy vie, ako ma priviesť na iné myšlienky. Ako zahovoriť moju trdnomyseľnosť. Že neviete, čo to slovo znamená? Buď sa začnite kamošiť s takou sčítanou babou, ako je Katy, alebo začnite čítať. Stavím sa, že v nejakej knihe to slovo nájdete a pochopíte, ako sa cítim.

Trvá približne ďalšiu hodinu, alebo aj dve, kým upečieme medovníky. Nedáme ich však do dóz, ale na cifrovaný podnos s kresbami imela. Domom sa nesie vôňa, no nepriláka dole Nicolasa, ako som v kútiku duše dúfala. Keď sa dostaneme do izby, Kate volá mama, aby jej oznámila, že onedlho príde domov a začne chystať večeru. Kata jej zaševelí, že sme spolu pripravili prekvapenie. Obe sú také natešené, že...

Nepáči sa mi, ako do mňa hryzie závišť... závidím Kate, že má takú skvelú rodinu. Závidím Kate, že jej mama telefonuje častejšie ako mne moja.

A potom si uvedomím, aká som hnusná. Moja mama drie v zdravotníctve a je na všetko sama, nemôže robiť za dvoch.

Otrasiem sa a cez Santa Clausa na posteli teatrálne prehodím deku. Po telefonáte prehovorím Katy, aby sme slávnostne nahráli video, ako ukladáme výzvy do dóz. Potom tú svoju schytím a tlačím ju do ruksaku. Určite ju nebudem držať na kolenách v autobuse.

„Nezostaneš na večeru?“ čuduje sa Kata.

„Nie, dnes nie. Musím ísť, sľúbila som mame, že upracem.“

Nadvihne obočie. „Neponáhľaj sa preto, lebo si chceš prečítať priania, ktoré som ti napísala, však nie?“

Doriti, má ma prečítanú. Jasně, že mi to napadlo. „To by bolo porušenie pravidiel.“

„Ktoré ty nikdy neporušuješ, všakže?“ Dnes zjedla sarkastickú medicínu?

Pozná ma ako vlastné topánky. Odfrknem si nad jej nedôverčivosťou, ktorá je, pravdupovediac, oprávnená. „Čo keby som si ja nechala tvoje a ty moje? Spálime ich vždy po škole alebo tak,“ navrhmem.

Capne si po čele. „Keď už o tom hovoríš, dnes by sme mali spáliť prvý lístoček!“

A tak sme prvé lístočky spálili za zastávkou autobusu. Krátko nato som nastúpila, nech sa môžem odviezť do samoty našej garsónky, ktorá nie je ani zďaleka taká pekná ako naše predošlé bývanie a už vôbec nie taká krásna ako Katina rezidencia. Čo jej však najväčšmi závidím, je súdržnosť a optimizmus ich rodiny. Keď mi opisovala, ako idylicky trávia Vianoce, takmer som praskla od závidisti. Možno som aj ozelenela, čo ja viem. Grinch vo mne sa nezaprie. Najhoršie je, že vo mne drieme celý čas, nielen na Vianoce. Odkedy sa môj život posral a potom sa sral pravidelne, zatrpkla som. Isto sa pýtate, ako môže byť taký mladý človek tak veľmi zbavený ilúzií a väčšina ľudí to na ňom nevidí, alebo to považujú za žart. Jedno-ducho. Ukrývam sa v jaskyni. Nie v skutočnej ako Grinch, ale v takej tej duševnej.